

Μνήσθητι Κύριε.....

Πρωτοχρονιάτικα βιώματα ποιμαντικής μέριμνας καί βιοτῆς

Ἐ-ξω βρέχει σιωπηλά καί μονότονα· χτυπάει τό νερό πάνω στά γυμνά τά τζάμια ἀφήνοντας ἕναν παράξενο ἦχο ἀπό ὄργανο παλιᾶς μουσικῆς. Κροτίδες ἀκούγονται καί κάποιες φωνές. Ἴσως νά εἶναι γιά τά εὐχητήρια, καθώς εἰσοδεύει ὁ νέος χρόνος.

Βλέπεις ὁ κόσμος ξιπάζεται, ἐνθουσιάζεται, ἀλλάζει μπροστά στό κάθε καινούριο, στό κάθε νιόφερτο, γιά νά κουραστεῖ στή συνέχεια, ὅταν τό συνηθίσει. Μάλιστα τούτη τήν ὥρα αὐτό πού μένει μετέωρο στό νοῦ εἶναι τό ἐξῆς: Μήπως οἱ ἀριθμοί πού μετροῦν μέρες, μήνες, χρόνια, αἰῶνες ἦλθαν στή ἐπιφάνεια τῆς ζωῆς μας, γιά νά κομίζουν αὐτό τό καινούριο, τό νέο, τό αἰνιγματικό, ἀλλά καί τόσο ἐλπιδοφόρο, τό ὁποῖο θά προσδώσει νέες καί πιό αἰθριάζουσες προσδοκίες ἀπ' αὐτές πού ἄφησε ὡς κληρονομιά του τό χτές· τό καχεκτικό, πληγωμένο καί πενθηφόρο χτές;

Ἐξω βρέχει. Πηχτό σκοτάδι παραγεμίζει τό δρόμο. Οἱ φωνές σάπασαν, ἐπειδὴ ὅλα πιά μεταφέρθηκαν σέ αἶθουσες "ψυχαγωγίας" κι εὐωχίας, ἀφήνοντας τόν τόπο στήν ἡσυχία, ὥστε νά καταλάβουν κάποιοι πῶς τώρα εἶναι πιά ἡ ὥρα ἡ ἱερή τοῦ ἀπολογισμοῦ. Γιατὶ αὐτὲς οἱ πρῶτες. Οἱ παρθενικὲς στιγμὲς τοῦ νέου λεγόμενο χρόνου, εἶναι ἀπὸ τίς πιό κορυφαῖες καί σημαντικὲς, ἐπειδὴ ἀπαιτοῦν μιάν ἀνακεφαλαίωση τοῦ πρότερου βίου. Μὲ λίγα λόγια τό νά δοῦμε τὰ γεγονότα, ὅσο γίνεται πιό ψύχραιμα, πιό προσεγμένα καί φυσικά μέσα στό πλαίσιο πού ὁ συβιλλικός καί νέος ἀριθμός, ὁ ὁποῖος προστέθηκε. Ἐπειδὴ σ' αὐτά τὰ λίγα, τὰ «καινούρια» λεπτά πού βηματίσαμε, αὐξάνει ἡ ἀγωνία, ἀλλά καί οἱ ὑποχρεώσεις.

Ἀγωνία, γιατί κονταίνει τό σχοινί πρὸς τό τέλος τοῦ ἐπίγειου βίου· ὑποχρεώσεις δέ, ἐπειδὴ τώρα πρέπει νά αὐξήσεις τό ρυθμὸ τῆς προσευχῆς, προσθέτοντας νέα "Μνήσθητι, Κύριε..."· γιὰ πρόσωπα δικά μας ἀλλὰ καί τοῦ εὐρύτερου ἐνοριακοῦ χώρου, γιὰ τὴ δύσμοιρη τὴν Πατρίδα, ἀλλὰ καί γιὰ κείνους πού, ὅπως λογαριάζεις, τούτη τὴν ὥρα βρίσκονται μέσα σέ πηγάδια ἀπύθμενης ἀπόγνωσης καί ἀναζητοῦν νά ραγιστεῖ κάποιο κομμάτι τοίχου καί μέ τίς ἱκεσίες μας νά φανεῖ λίγο φῶς, πού θά καταφέρει νά τοὺς βγάλει ἀπὸ τό ἀδιέξοδο καί τὴν ἀπορία ὅτι ἀπόμειναν μοναχοί, γιατί κάποιοι τοὺς σκέφτονται, μέ πρῶτο τό Θεό, κάποιοι Τόν ἱκετεύουν γιὰ λογαρισμὸ τους· καί τό κυριώτερο, τοὺς συγκεντρώνουν στό μεγάλο τό ἀλῶνι τῆς ψυχῆς γιὰ νά συνεορτάσουν. Νά συνεορτάσουν ὅχι τίς προσθαφαιρέσεις ἀριθμῶν, ἀλλὰ πιό πολύ τὴ συμβολή τους, ὥστε τὰ "Μνήσθητι, Κύριε...." ν' αὐξηθοῦν, ν' ἀπλωθοῦν, νά γίνουν χειραψία τίμιας φιλίας καί φιλαδελφίας, «τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης» πάντοτε.

Ἀλλιῶς, ποίό νόημα ἔχει νά εὐχεσαι, Καλή Χρονιά;

π. Κων. Ν. Καλλιανός